

Jaká je současná diagnostika v oficiální medicíně

Nebezpečné nemoci se vyskytují stále častěji, a přesto nejsou brány v potaz vědecké metody přírodního léčitelství, které lze v mnoha zemích studovat na vysokých školách. Uvědomil si to i **Jean-Claude Alix**, autor knihy (u nás vydané pod názvem) **JDE O VÁŠ ŽIVOT. SROVNÁNÍ MEDICÍNY A PŘÍRODNÍHO LÉČITELSTVÍ** (vydalo ji nakladatelství DIALOG, Markova 3, 460 14 Liberec 14, tel.: 485 121 610, e-mail: knihy@dialog-lbc.cz), který po absolvování vysoké školy v Lyonu působil jako šéf amerického ústavu pro rozvoj medicínské informatiky. Potom opustil výnosné zaměstnání, po studiu přírodního léčitelství založil společnost MEDICUS a od roku 1999 řídí přírodní léčitelské centrum v německém Solingen-Ohligs. V uvedené knize uvádí důvody, proč se školské medicíně nedaří zastavit šokující úmrtnost na rakovinu, infarkt a iktus, a objasňuje, proč nepoužívá drahé, drastické, neúčinné i nebezpečné léčebné strategie. Kniha nešokuje tím, co popisuje, ale tím, co prokazuje. Následuje ukázka zaměřená na diagnostiku nemocí.

Archaická medicína: krevní hodnoty

Pro mne osobně je zcela nepochopitelné, že krevní hodnoty patří i v 21. století do arzenálu diagnostiky. Laboratorní zkoumání složení pacientovy krve představuje vsutku archaicíku metodou, jejíž užitek je minimální. V nejlepším případě umožňuje první, ovšem jen hrubý odhad, který následně musí lékař porovnávat s pacientovými symptomy. Pokud se obě výpovědi shodují, může terapeut považovat krevní hodnoty za potvrzení diagnózy, jestliže se rozcházejí, měl by krevní hodnoty jednoduše ignorovat. Velmi často k nám přicházejí pacienti, kteří netrpěli žádnými symptomy, ale lékař jim předepsal těžkotonážní medikamenty jen proto, že se jejich krevní hodnoty nevešly do nějaké „normy“. Teprve potom na následky vedlejších účinků těchto léků – dotyčné osoby skutečně onemocněly!

Spektrum krevních hodnoty je pořád rozšiřováno a zabíhá do detailů, které se už skoro ani nedají měřit. A právě těmto detailům přispívá současná oficiální diagnostika stále větší význam.

Zjišťují se hodnoty jako takzvané revma-faktory, jež přitom s potíže kloubů často vůbec nesouvisí. Lidem, kteří mají vysoké hodnoty revma-faktorů, ale netrpí žádnými bolestmi, jsou „preventivně“ předepisovány preparáty, zatímco na ty, kdo mají bolesti, ale jejichž hodnoty revma-faktorů jsou nízké, se pohlíží jako na simulanty. Pracuje se s nádorovými „markery“, které s růstem nádoru nekorelují. Pak tu jsou jaterní hodnoty, které lékaři

považují za ukazatele konzumace alkoholických nápojů, i když podle mého přesvědčení pochází 90 procent všech problémů s játry z chemie obsažené v alopatických léčích. V tomto výčtu bych mohl ještě dlouho pokračovat. Školská medicína se v tomto případě dopouští elementární chyby v uvažování: stále víc se soustřeďuje na detaily a ztrácí tak přehled o celku. **Jen z dostatečného odstupu můžeme vidět celek.** Nemáme od věci dostatečný odstup. Krevní hodnoty naměřené v různých laboratořích se mohou lišit až o 20 procent a většina skutečných nemocí se z nich stejně určit nedá. Jejich význam je proto zanedbatelný.

Každý z nás by si měl uvědomit, že není automat. Nepřicházíme na svět z běžícího pásu, a proto můžeme mít rozdílné krevní a další hodnoty. Naše tělo je regulovaný systém, jehož velikost se mohou a musí měnit v závislosti na vnitřních i vnějších podmínkách. Všichni bychom například měli mít aspoň jednou za den krevní tlak přes 200 mmHg, protože to je dobrý trénink pro naše artérie. **Měli bychom se zabývat méně materií a více smyslem života.** Naši prarodiče si nedávali zjišťovat krevní hodnoty, a přesto se v průměru určitě dožívali vyššího věku, než v jaký může doufat generace dětí narozených po roce 2000. Taký proto se naše společnost musí změnit.

V této souvislosti si často připomínám větu svého přítele a učitele, lámy Oleho Nydahla: „Kdo myslí na sebe, vidí jen problémy, kdo myslí na druhé, vidí pouze úkoly.“ Je načase relativizovat naše malé problémy.

Rentgen: zvláštní případ mamografie

Dr. Röntgen pocházel z Remscheidu a je oslavován jako hrdina diagnostiky. Jenže dnes už skoro každý ví, že rentgenové záření je životu nebezpečné, jelikož generuje rakovinu. Podle mého přesvědčení to nemůže být náhoda, že doktor Wilhelm Conrad Röntgen a Maxwell, stejně jako prof. dr. Marie Curie, zemřeli na rakovinu v době, kdy se tato nemoc vyskytovala jen velmi vzácně.

Otázka zní: Skutečně potřebujeme rentgenové přístroje? Osobně si myslím, že by se používání rentgenu klidně mohlo omezit na případy zlomenin a podezření z tuberkulózy. Všude jinde je zbytečné.

Viděl jsem stovky rentgenových snímků a vyslechl si příslušné diagnózy. Jejich škála je široká, od „výhřezu ploténky“ přes „artritidu“ až k ujištění pacienta, že už vlastně žádnou ploténku nemá. Zajímavé přitom je, že když nějaký rentgenový snímek ukážete třem „odborným lékařům“, často se dozvíte tři odlišné diagnózy.

Z toho vyplývá jediný možný závěr, že totiž při dnešní úrovni školení příslušného lékařského personálu je použití rentgenu k diagnostice nemocí páteře nevhodné. Obrázky počítačového tomografu mají o něco větší výpovědní hodnotu. Ale i toto vyšetření bohužel představuje velkou zátěž organismu kvůli záření, které je s ním spojené. A pro samotnou terapii ztrácí význam, jelikož lékaři pomalu, ale jistě přestávají operace plotének provádět (vzhledem k jejich neefektivitě). Škoda, že se neřídili radou mého učitele pana Ackermanna, který už před několika desetiletími došel k závěru, že 70 procent všech operací se provádí zbytečně. Mnoho lidí mohlo být ušetřeno nesmyslného utrpení.

Když dnes lékař operuje pacientovo koleno, aniž by věděl, že téměř všechny zdravotní problémy s ním spojené – včetně Bakerových nádorů v podkolenní jamce – způsobuje chybná poloha pánevní kosti, projevuje tím hrubou neznalost svého oboru. A rentgenovat takové koleno je opravdu naprosto zbytečné.

Speciální případ: mamografie. Dokonce i při rentgenovém vyšetření prsu jsou výsledky zničující. Ženské ňadro je velmi měkký orgán, který lze prosvítit docela snadno. Dalo by se tedy předpokládat, že zde nemůže dojít k chybám. Ale v devadesátých letech, kdy ještě byly tyto údaje dostupné, lékaři provedli ročně u více než 100 000 žen amputaci prsu, v němž pak nebyla nalezena sebemenší stopa po rakovině. To znamená, že rok co rok bylo stanoveno 100 000 chybných diagnóz, v jejichž důsledku přišel stejný počet žen o polovinu své ženskosti. A to vše jen vinou lidského a technického selhání. Mamografií provádějí lékaři vysokolení speciálně pro boj s touto zákeřnou chorobou. Každý psycholog a fyzik ale dobře ví, že pozorovatelské podvědomé ovlivňuje výsledek pozorování. V tomto případě dochází k negativnímu ovlivňování „experimentu“ mamografie.

Ve výše zmíněné studii o zbytečných amputacích prsu autor uvedl, že byl „otřesen“ postojem ženských lékařů, jelikož většina gynekologů vycházela z toho, že vyšetření mamografem je spolehlivé z 90 procent. Ve skutečnosti je tomu ale naopak, mamograf stanoví správnou diagnózu jen v 10 procentech případů. Tento naprosto chybný odhad, jimž se lékaři řídí dodnes, představuje skutečně bolestivý přehmat. Jeho vinou dochází ročně ke 100 000 zbytečných amputací. To je prostě nepochopitelné. Proto co nejnaléhavěji apeluji na to, aby se od vyšetření mamografem, především pak od preventivních vyšetření, ihned ustoupilo. Shrňme si dosaavadní poznatky. Víme, že velkou část

případů rakoviny zavinují hormonální medikamenty. Víme, že diagnózy stanovené pomocí mamografie jsou z 90 procent chybné. Víme, že chemoterapie a ozařování mohou vyvolat rakovinu, a víme rovněž i to, že látky potlačující tvorbu hormonů rovněž indukují rakovinu. Celkem zákonitě se tedy vnučuje otázka, jaký užitek nám moderní lékařská technologie přináší.

Endoskopické vyšetření střeva

Jelikož medicína nedokáže řešit zdravotní problémy, podstrčila černého Petra obyvatelstvu. Lidé prý onemocní tak často jen proto, že nechodí na preventivní vyšetření. Mohla by prevence v celonárodním měřítku skutečně změnit situaci k lepšímu? Osobně si to nemyslím.

Paní K. bylo 65 roků, když jí její lékař přiměl, aby si konečně dala endoskopicky vyšetřit střeva. Argumentoval tím, že ve věku 65 let už patří do „rizikové skupiny“ osob, u nichž je rakovina střeva pravděpodobnější než u zbytku obyvatelstva. Po opakovaných apelech se nakonec paní K. podvolila a souhlasila s tím, že si nechá střeva vyšetřit. Bohužel byla při té proceduře infikována zárodkem, který u ní vyvolal extrémní zánět tlustého střeva, jenž se nedal medikamentózně vyléčit. Ta ubohá žena tedy musela jít na operaci, při níž ji chirurg vyřízl 30 cm tlustého střeva. Ale ani pak problémy neustaly. Paní K. musela podstoupit ještě tři další operace. Dnes už žádné tlusté střeva nemá, zato ale nosí na břiše plastikovou nádobku.

Také pan T. absolvoval vyšetření střeva. Byla to pro něj velmi bolestivá procedura, takže dostal narkózu. Naneštěstí došlo během vyšetření k perforaci tlustého střeva a lékaři museli okamžitě přistoupit k nouzové operaci, aby pan T. nezemřel na otravu. Celá jeho břišní dutina byla totiž plná výkalů. Jsou to náhodné, zcela výjimečné případy? Poptejte se ve svém okolí! Obchod se strachem zatím dál zkvěta. Lidé jsou bombardováni reklamami typu: „Citíte se zdraví? Ale jak víte, že to není pouze klamně zdání?“

Tímto způsobem je možné vyvolat strach v celé zemi. Vnutit celému národu obavy a nejistotu. A jak už víme, strach a stres produkují kyselinu a tím i nemoci ve velkém.

Jean-Claude Alix

Stalo se....

Co všechno může potkat věstce – zasmějte se také.

* Minulý týden přišla asi 33 - 34letá paní, která nedostala od Pánaboha moc inteligence, ale byla to klientka, potřebovala pomoc a tak jsem jí také poradil, napsal na listek, co a kam musí dojít, co udělat. Chápal jsem, že tomu, co jí trápí, moc nerozumím, ale podání, jaké se mi dostalo, mě docela rozesmálo. Sedla si a začala: „Můj manžel mě posílá, abych se zeptala, jestli mám jít k tomu gulogovi.“ Gulogovi? zeptal jsem se. „No, k tomu gulogovi.“ „Myslíte gynekologovi?“ odpověděl jsem. „Já teda nevím, ale manžel říká, abych se zeptala, jestli mi tam zkontrolují tu moji pí..!“ a hned se začala svlékat, aby mi jí ukázala. Musel jsem ji ve smíchu zarazit, že nemusím vidět všechno. Bohužel jsem se neubrnil smíchem, ale tato žena to vůbec nechápala, ale chápal jsem já ji. Je tak zvyklá prostince mluvit i uvažovat.

Je to další střípek do mozaiky, které sbírám, a že jsem jich zažil spousty. Snad jednou to vydám i knižně. Tak pěkný den a radujte se ze života, který je tak pestrý a báječný.

* Zvoní telefon: Zvednu sluchátko a ohlásím se: Heřmánek, prosím! Dobrý den, ozve se paní. Pane Heřmánek, oslovte mě paní, a já ji skočím do řecí a říkám, ...ku! „Prosím?“ zeptá se paní. Opakuji, „ku“, a myslím jsem tím oslovení pátým pádem! Chvilí mlčení a pak se ozve, „kuku, kuku“. Nepochopila, a snad si myslela, že si máme kukat.

* Přichází paní, a já si říkám: „Copak to má pro pána krále na hlavě?“ Podívám se a vidím čepičku z alobalu. Copak to máte na hlavě? Zeptal jsem se. „Soused mi čte myšlenky, a tohle je chránič myšlenek,“ dodá sebevědomě. „A pomáhá to?“ zeptám se. „Vůbec ne!“ říká našťavaně. A protože vidím, že s ní nebude moudrá řeč, tak hraji s touto paní divadlo. „Ale to musíte na tom mít takovou anténku, jinak to nefunguje.“ Paní si na čepičce udělá anténku, a spokojeně odchází.

* „Tak jsem to koupil, ale vůbec to nefunguje.“ začal vyprávět jeden muž jiné národnosti. „A copak jste si koupil?“ Otázal jsem se. „No přece ty čipky, aby moje stará neměla dalšího parchanta.“ Začal jsem se usmívat, „Ale o tom nic nevím, a proč to nefunguje?“ „Protože zase čeká!“ „A jak je paní užívá?“ „Stará? To nebylo pro mě? Tak proto, však se to nedalo ani zrát!!!“

SLÁVO HEŘMÁNEK - NABÍDKA PREKOGNICE

Bohuslav (Slávo) Heřmánek (nar. 1953) je světově uznávaný jasnovidce a kartomant. Působil mnoho let v zahraničí, kde sdílel a sdílí velké úspěchy. Dodnes jej navštěvují ti, kteří potřebují pomoc i z takových zemí, jako je Kanada, Austrálie či Kazachstán. Má téměř čtyřicetiletou praxi a stále dlouholeté klienty. V televizních či rozhlasových pořadech, vysílaných živě, dokázal přesně určit jakýkoliv problém a zdárně jej vyřešit. Více na www.prekognice.cz

Slávo Heřmánek nyní nabízí každý měsíc jednomu vylosovanému čtenáři časopisu MEDIUM zdarma poskytnutí vyřešení jeho problémů. Pište na e-mailovou adresu redakce MEDIA (m.bajgerova@volny.cz). Vylosovaný čtenář bude počátkem následujícího měsíce informován a sám se přímo na pana Heřmánka obrátí.